

13 mei 2018, 7^e zondag van Pasen, "B"

Overweging bij Hand. 1, 15-17, 20a,20c=26 en Johannes 17, 11b-20:

De zondag tussen Hemelvaart en Pinksteren werd vroeger in kerkelijke kringen wel "wezenzondag" genoemd. En wel hierom; Jezus is heengegaan van zijn leerlingen en de heilige Geest moet nog komen. De leerlingen voelen zich als wezen alleen gelaten. In zo'n situatie hebben mensen elkaar nog meer nodig dan anders. Niemand kan dan gemist worden, en dus vinden ze dat de lege plek van Judas zo snel mogelijk moet worden opgevuld, zodat ze weer met z'n twaalfen zijn. Dat getal twaalf is niet voor niks. De vier evangelies verschillen in veel dingen van elkaar; de vier schrijvers leggen hun eigen accenten en hebben andere dingen onthouden. Maar ze zijn eensgezind in hun getuigenis dat Jezus twaalf apostelen koos. Zoals het oude Israël in de twaalf zonen van Jakob twaalf stamvaders had, zo zou ook het nieuwe volk van God twaalf voortrekkers moeten hebben. Die twaalf stammen waren in de loop der geschiedenis verdeeld en verstrooid geraakt. De noordelijke stammen waren door de Assyriërs in ballingschap weggevoerd, en later werden de zuidelijke stammen naar Babylon gedeporteerd. Nog altijd liep er in Jezus tijd een breuklijn door het land. Het was een volk, een land maar toch... Zoals ons land een is, maar er toch vaak verschil wordt gemaakt tussen die van boven en onder de grote rivieren. De nieuwe twaalf, zo bidt Jezus, moeten echter bijeenblijven, niet verdeeld raken. Wanneer er uit de twaalf een (Judas) wegvalt, moeten ze weer heel worden, en zoeken ze een nieuwe twaalfde man. Voorwaarde is dat hij Jezus zelf heeft meegemaakt, zodat hij kan vertellen over zijn leven en sterven, en durft getuigen van zijn verrijzenis. Er zijn twee goede kandidaten en het lot wijst Matthias aan. De groep is daarmee weer compleet, die ene plek vervuld. Maar die andere plek blijft leeg. Ze missen Jezus, hun grote inspirator, en Hij lijkt onvervangbaar. Ze voelen zich als wezen. Ik denk dat ook veel parochies met zo'n gevoel zitten, of komen binnen niet al te lange tijd met zo'n gevoel te zitten, door fusies, en verdere sanering raken ze hun vertrouwde pastor kwijt, moeten het zonder gewijde voorganger zien te stellen, worden geconfronteerd met een teruggang in vieringen, wellicht de sluiting van hun vertrouwde kerkgebouw, en voelen zich een beetje verweesd. Ik denk dat ze dan troost mogen vinden in wat Jezus tegen zijn leerlingen zegt, die zonder

Hem als voortrekker ook onthand voelen: “Het is juist goed voor u dat Ik heenga, zodat de Geest over u kan komen”. De heilige Geest, die Hij hun helper noemt. In het begin van de jaren tachtig voorzagen onze gewaardeerde bisschop Bluysen, evenals onze pastoor Toon Severt, dat het tijd werd om- zoals zij het noemden- de kerk terug te geven aan de leken. Zij voorzagen een terugloop van het aantal priesters. Het zoeken naar een verklaring voor deze ontwikkeling, laat ik hier in het midden, ik herhaal nogmaals het citaat wat Jezus zei: “Het is goed voor u dat Ik heenga, opdat de heilige Geest over u kan komen. En zo is het ook nu.

Wil je opstaan en Mij volgen, als ik noem je naam?

Wil je dienen in 't verborgen zonder roem of faam.

Wil je leven op de wind, broos en kwetsbaar als een kind?

Zul je geven wat ik vind in jou en jij in Mij?

Wordt de kerk, waaraan bisschop Bluysen en pastoor Toon Severt refereerden een kerk van leken, van gelovigen, van niet-gewijde maar toegewijde mensen, die ieder met zijn of haar eigen gaven en geholpen door de heilige Geest het verhaal van Jezus levend houden samen te vieren en te voeden. Als we de harde kritiek, geuit door kardinaal en aartsbisschop Eijk aan het adres van paus Franciscus beluisteren, lijkt deze kerk nog ver weg. De leer versus de decentrale aanpak, ruimte voor dialoog, eigen verantwoordelijkheid dragen.. Telkens weer worden wij uitgedaagd inspiratie op te doen in vieringen, waarin wij bijeenkomen, woord- en brood delen en na de zending en zegenwens, de wereld intrekken. De arm op een schouder leggen, een luisterend oor bieden, er zijn voor elkaar. Daarbij zullen er altijd voortrekkers nodig blijven, die net als Matthias geboeid moeten zijn door het leven van Jezus, en die durven getuigen van zijn verrijzenis. Moge de heilige Geest over ons allen komen en ons inspireren, de weg van Jezus te blijven gaan.